

Sygn. akt V CSK 633/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa D. N.
przeciwko Z. Spółce z o.o. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie;**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej w zakresie roszczenia o niemajątkową ochronę dóbr osobistych;**
- 3. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2940 (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości, a także oczywistą zasadność skargi. Niestety, uzasadnienie dla tych twierdzeń jest bardzo pobieżne. W zasadzie w ogóle brak argumentów w skardze, w świetle których miałyby być jasne, że skarga jest oczywiście uzasadniona - nie wykazano, że Sąd II instancji w sposób oczywiście nieprawidłowy zastosował lub wyłożył przepisy. Brak też wskazania, które przepisy i dlaczego wymagają wykładni. Jedynie za uzasadnione można przyjąć występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącej ma się ono sprowadzać do oceny interferencji między reżimem prawnym ochrony danych osobowych i ochrony dóbr osobistych. Kwestia ta jest jednak jasna. Po pierwsze, są to samodzielne reżimy prawne. Po drugie, regulacja dotycząca ochrony danych osobowych ma tylko ten wpływ na reżim ochrony dóbr osobistych, że pozwala na ocenę, kiedy naruszenie tych dóbr w postaci imienia, nazwiska, prywatności jest bezprawne. Jeżeli z perspektywy przepisów o ochronie danych osobowych przez publikację i posługiwanie się tymi danymi nie narusza się przepisów o ochronie dóbr osobistych, to przez to samo działanie nie narusza się też dóbr osobistych - albo można też przyjąć, że nawet gdy do ich naruszenia dochodzi, to nie jest to bezprawne. Nie wyklucza to przy tym stwierdzenia, że przez taką publikację do naruszenia dochodzi, np. z uwagi na kontekst publikacji: przez sam fakt publikacji nie ma tylko naruszenia. W tym stanie rzeczy należy zatem przyjąć, że wskazana przez skarżącą wątpliwość prawna jest łatwa do wyjaśnienia.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy

odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej w zakresie roszczenia o ochronę niemajątkową dóbr osobistych.

Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu sporu (art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.).